

pligtige Indtægt fratrækkes f. Eks. — før Statsskatten beregnes — 100 Kr. for hvert Barn under 15 Aar, og flere Købstadskommuner fratrækker — inden Kommuneskatten beregnes — indtil 300 Kr. for hvert Barn.

Man kan gaa videre ad denne Vej og fratrække klækkelige Beløb i den skattepligtige Indtægt for hvert Barn — man kan f. Eks., som Landstingsmand Steincke foreslog ved foromtalt Møde i Aalborg 1918 og nu senere i sit Udkast til »Fremtidens Forsørgelseslovgivning« trække 300 Kr. fra i den skattepligtige Indtægt for det første Barn, 300 Kr. til for det næste — altsaa ialt 900 Kr. for 2 Børn, 900 Kr. til for det 3die, 1200 til for det 4de, saaledes at en Familieforsørger med en Indtægt af 3000 Kr. og 4 Børn vilde blive fuldstændig skattefri. (Gaar man denne Vej, bør Tallene sikkert være forskellige for København, Købstæder og Landkommuner).

Det Kommunen paa denne Maade mister i Skat, maa selvfølgelig indvindes paa anden Maade, bl. a. ved en klækkelig Skatteforhøjelse paa enligstillede Personer — Mænd og Kvinder — og paa Familier uden Børn.

Derved vil bl. a. de vellønnede enligstillede Kvinder, som saa mange gifte Kvinder med saa stor Misundelse har set hen til, og de ikkeforsørgende Mænd, komme til at bære deres Del af Forsørgerbyrden.

2. Kontant Tilskud.

Man kan tænke sig Hjælpen ydet som et direkte Pengetilskud pr. Barn — en Tanke, der ikke i og for sig er ny, idet jo mange pensionerede Enker efter Tjenestemænd o. l. allerede nu faar saadan Hjælp; Pensionen suppleres med et Tilskud for hvert Barn, og disse Tilskud er netop ved de Lønningslove, som den 1. Okt. f. A. traadte i Kraft for alle Landets Tjenestemænd, bleven fæstnede og forhøjede. I Loven om Hjælp til Enkers og Enkemænds Børn møder vi ogsaa en lignende Tanke.

Naar man overvejer denne Udvej, melder sig Tanken om, hvorvidt Tilskud bør ydes for hvert Barn, eller om man kan hævde, at en Familieforsørger bør kunne forsørge f. Eks. 2 Børn uden Statens Støtte, saa at Staten først træder til, naar der er flere end to Børn at forsørge. —

Dels fordi Staten jo vel maa siges først og fremmest at være interesseret i, at Samfundet ikke dør ud (»Tobørnsægteskab«) og dels, fordi det vil spille en meget stor økonomisk Rolle, kunde der maaske være Rimelighed i at begrænse det — eventuelle — direkte Tilskud til de Familieforsørgere, der har Forsørgerpligt overfor flere end to Børn.

3. Skattelettelse og Tilskud kombineres.

Tanken er, at der ydes et direkte Fradrag pr. Barn i selve Skattebeløbet. Bliver dette Fradrag større end den Skat, der skulde betales, gives et kontant Tilskud. Udgiften skulde dækkes ved, at de ikkeforsørgendes skattepligtige Indtægt blev sat op med 50 pCt.

Som man ser, er denne Tanke meget nær beslægtet med det rene Tilskud; hvadenten man siger, at en Mand slipper for at betale 100 Kr. i Skat, eller han faar 100 Kr. i Tilskud — »Påsen beholder dog

sin Smag!« Tænker man sig det Grænsetilfælde, at en Familie med f. Eks. 6 Børn har saa lav en Indtægt, at den er skattefri, faar denne Familie altsaa det kontante, rene Tilskud.

Det centrale i dette Forslag bliver da den Maade, hvorpaa den ikkeforsørgende skal beskattes. At denne er ganske uholdbar, ser man lettest af et Eksempel fra en Kommune med en stor Skatteprocent, f. Eks. 20 pCt. En enligstillet med en Indtægt af 3000 Kr. aarlig, vil med denne Ordning — og forudsat, at Kommunen kan nøjes med en Forhøjelse med 50 pCt. kunne komme til at betale ca. 1040 Kr. om Aaret i Skat!

Transgrænse.

Hvis der skal gives Tilskud under een eller anden Form, skal dette da gives til alle Forsørgere, til den, der har 3000 Kr. om Aaret saa vel som til den, der har 30,000 Kr.?

Her vilde det naturligvis — rent idealistisk set — være mest tiltalende, at Tilskud blev givet til alle Familieforsørgere, et Skel er altid uheldigt og kan ofte være uretfærdigt; men paa den anden Side yder mange uvilkaarligt Modstand mod den Tanke, at vort fattige Samfund (man tænke blot paa den stakkels enligstillede med de 3000 Kr. i Indtægt og 1040 Kr.s Forsørger-Skat!) skal yde Forsørgerhjælp til Familier med 20,000 — 100,000 Kr.s aarlig Indtægt!

4. Forsikring.

Den Udvej at ordne Forholdet gennem en Slags Forsikring har været drøftet, og et af Udvalgsmedlemmerne har været særligt stemt for denne Tanke. Den har endnu ikke kunnet behandles tilstrækkelig grundigt, men i et senere Nr. af Bladet vil den blive nærmere belyst, saa at den kan blive Genstand for Medlemmernes Overvejelser.

Tilsyn.

En Rolle i Overvejelserne vil det sikkert komme til at spille, at man ikke kan se bort fra den Mulighed, at Staten, hvis den skal ofre 50 eller 100 Mill. Kr. om Aaret paa den Samfundsopgave at støtte Familieforsørgeren og derigennem den opvoksende Slægt, vil kræve Ret til at føre et Tilsyn med, at alle disse Penge kommer til Anvendelse paa rette Maade — hvad vilde Hjemmene sige til dette?

Andre Udveje:

Til Slut skal vi blot ganske løseligt nævne saadanne Udveje til Lettelse af Forsørgerbyrden som Gratis Skolegang og Skolebøger, Gratis Skolebespisning og Omlægning af Forbrugsskatterne m. v., Tanker, som jo ogsaa bør drøftes, naar man skal tage Standpunkt til Sagen.

I Aarene efter Udvalgets Nedsættelse har »Kv. og Sf.« modtaget talrige Indlæg fra Medlemmer, som var interesserede i dette vigtige Spørgsmaal. — Gang paa Gang har man opfordret Fællesstyrelse og Udvalg til at komme med Forslag til en Løsning af Forholdet.

Saa grundigt som muligt har nu Udvalget over-